

τικά ὄρη, ἢ θρηνηλογῶν ὁπότεν ἡ αὐγὴ χαράττη, καὶ ὁ ὕπνος δὲν με κρύπτῃ πλέον ἀπ' ἑμαυτοῦ. Ὅταν βλέπω τὰ ἐρίφια καὶ τὰ ἀρνία καταδιώκοντα ἐν τῷ ἄλλο, φαντάζομαι ὅτι ἤθελον εἶσθαι εὐδαίμων ἂν εἶχόν τι νὰ καταδιώκω. Ἀλλὰ, μηδενὸς στερούμενος, εὐρίσκω ἐκάστην ἡμέραν καὶ ἐκάστην ὥραν ἀπαράλλακτον ὡς τὴν πρὸ αὐτῆς, ἐκτὸς ὅτι ἡ δευτέρα εἶναι ἐτι ὀχληροτέρα τῆς πρώτης. Ἄς μὲ διδάξῃ ἡ πειρὰ σου πῶς δύναται ἡ ἡμέρα νὰ φαίνεται τόσον βραχεῖα τώρα, ὅσον εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν μου, καθ' ἣν ἡ φύσις ἦτον ἀκόμη καινοφανής, καὶ πᾶσα στιγμή μ' ἐδείκνυε τι μὴ παρατηρηθὲν πρότερον. Ἦδη ἀπῆλυσσα παραπολύ· δός με τι νὰ ἐπιθυμήσω.»

Ἐξεπλάγη ὁ πρεσβύτερος εἰς τὸ καινὸν τοῦτο εἶδος τῆς θλίψεως, καὶ ἠγνόει τί ν' ἀποκριθῆ· ἀλλ' ὁμως δὲν ἤθελε νὰ μείνῃ ἄφωνος.

«Κύριε,» εἶπε, «ἂν εἶχες ἰδεῖ τὰς ἀθλιότητας τοῦ κόσμου, ἤθελες γνωρίζει πῶς νὰ ἐκτιμᾷς τὴν παρούσαν σου κατάστασιν.»

«Τώρα,» εἶπεν ὁ βασιλόπαις, «μ' ἔδωκας τι νὰ ἐπιθυμῶ· θέλω ὀρέγεσθαι νὰ ἴδω τὰς ἀθλιότητας τοῦ κόσμου, ἐπειδὴ ἡ θεὰ αὐτῶν εἶναι ἀναγκαῖα πρὸς εὐδαιμονίαν.»

ΤΑ ΠΑΘΗ, ΚΑΙ Η ΑΓΑΠΗ, ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

ἸΠΕΘΕΣΑΝ πολλοὶ ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν ἔπαθε πραγματικῶς, ἀλλὰ μᾶλλον κατὰ τὸ φαινόμενον· ἢ τοῦλάχιστον, ὅτι ἔχων ἀφθόνους παρηγορίας, καὶ γνωρίζων ποῖα εὐτυχῆ παρεπόμενα ἐμελλον νὰ προκύψωσιν ἀπὸ τὸν θάνατόν του, ἐλάμβανε πολλὴν ἀνακούφισιν εἰς τὰς θλίψεις του, ἢ καὶ ὅτι ἡ γνῶσις αὐτῆ σχεδὸν τὰς μετέτρεψεν εἰς χαρὰν. Αἱ ὑποθέσεις ὁμως αὐταὶ εἶναι πολὺ ἐσφαλμέναι. Καθότι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ἐνανθρωπήσας τρώντι, ἦτον ἐπομένως ὡς ἄνθρωπος ὅμοιος μὲ ἡμᾶς, ὑποκείμενος εἰς θλίψεις, αἰσθανόμενος ζωηρῶς τὰς λύπας καὶ τὰς ὕβρεις, καὶ, ὡς ὅλοι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀδάμ, φυσικὰ ἀποστρεφόμενος τοὺς πόνους καὶ τὰ παθήματα. Ὡς δὲ πρὸς τὰς θείας παρηγορίας καὶ ἀνακουφίσεις, καὶ εἰς πᾶσαν μὲν ἄλλην περίστασιν τὸν ἐδόθησαν πολλὰ φειδωλῶς, εἰς δὲ τὴν μείστην ταύτην ἀγωνίαν του ὅλως διόλου τοῦ ἀφῆρέθησαν. Μολονότι δὲ, γνωρίζων τὰ ἐκ τῶν παθῶν του ἀξίολογα παρεπόμενα, εὐχαρίστως τὰ ὑπέμενε, τοῦτο ὁμως δὲν τὸν ἐπρομήθευσεν οὔτε τὴν μικροτέραν ἀνακούφισιν, οὔτε ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ ἀνεπαισθήτους τοὺς πόνους του. Καὶ εἶναι βεβαιότατον ὅτι τὰ πάθη του ὄχι μόνον δὲν ἦσαν κατὰ φαντασίαν, ἀλλὰ καὶ ἀσυγκρίτως μεγαλύτερα παρ' ὅποια πραγματικῶς ἐφαίνοντο. Καὶ οὔτε ὁ περιορισμένος νοῦς δύναται ποτε νὰ καταλάβῃ πόσον μεγάλη ἦσαν, οὔτε κἀνεὶς ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινον γενεάν ἐμπορεῖ νὰ λάβῃ τὸ ἐπῶνυμον «Ἄνθρωπος θλίψεως,» ὡς ὁ ἄνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός.

Διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ λάβωμεν μικρὰν τινα ἰδέαν τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, ἂς ὑποθέσωμεν, φίλοι μου Χριστιανοί, ὅτι ὅλοι σας οἱ πειρασμοὶ καὶ τὰ πάθη ἐτελείωσαν, καὶ

ὅτι ἐφθάσατε ἀσφαλῶς εἰς τὸν οὐρανὸν, εἰς τὴν ἀνάπαυσιν ἧτις ἀπομένει διὰ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ· ὅτι ἐστεφανώθητε μετὰ δόξης, τιμῆς καὶ ἀθανασίας, ὅτι ἠκούσατε μὲ ἀπειριγράπτους ἐκστάσεις χαρᾶς τοὺς ὕμνους τῶν σεσωσμένων, ὅτι παρετηρήσατε τὰς ἀνεκφράστους δόξας τοῦ Ἰψίστου, ἐπίετε ἀπὸ τοὺς ποταμοὺς τῆς χάριτος, τοὺς βέοντας αἰετοποτε ἐκ δεξιῶν του, καὶ ἀπῆλαύσατε ἡδονὰς, ὁποίας ποτε δὲν ἐφαντάσθη ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου. Τί ἐδύνατο ἄραγε τότε νὰ σᾶς πείσῃ νὰ ἐπιστρέψῃτε πάλιν εἰς τὴν κοιλάδα ταύτην τοῦ κλαυθμῶνος, ν' ἀρχίσῃτε πάλιν τὸν πολύμοχθον τοῦτον περίπλου τοῦ βίου, καὶ ν' ἀπαντήσῃτε ὅλους τοὺς κόπους, τοὺς πειρασμοὺς, τὰ πάθη καὶ τὰς θλίψεις, ὅσα τὸν συνοδεύουσι; Βέβαια μόνον ἀγάπη ἰσχυροτέρα τοῦ θανάτου, καὶ τοιαύτη, ὁποῖαν δὲν δύνασθε τώρα νὰ φαντασθῆτε, ἤθελε σᾶς παρακινήσει νὰ τὸ κάμητε. Πόσον ἄπειρος λοιπὸν, καὶ πόσον ἀκατανόητος πρέπει νὰ ἦτον ἡ ἀγάπη ἐκείνη, ἧτις κατεβίβασε τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν διὰ νὰ σώσῃ τὴν διεφθαρμένην γενεάν μας! ἧτις τὸν ὠδήγησε νὰ μεταλλάξῃ τὸν κόλπον τοῦ Πατρὸς του ἀντὶ τῆς σκέπης τῆς ἀνθρωπίνης σαρκὸς, τὰς λατρείας τῶν ἀγγέλων ἀντὶ τῶν βλασφημιῶν καὶ ὕβρεων τῶν ἀμαρτωλῶν, καὶ τὴν χαρὰν τῆς αἰωνίου ζωῆς ἀντὶ θλιβεροῦ, ἐπονειδίστου καὶ σκληροῦ θανάτου! Μόνον ἡ ΑΓΑΠΗ ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ ὅλα ταῦτα. Καὶ οὔτε ὅλοι τοῦ οὐρανοῦ, τῆς γῆς καὶ τῆς κολάσεως αἱ δυνάμεις συνηνωμέναι δὲν ἤθελον δυνηθῆ νὰ τὸν σύρωσιν ἀπὸ τὸν ἐπουράνιον θρόνον, καὶ ν' ἀφαρπάσωσι τὸ σκῆπτρον τοῦ παντός ἀπὸ τὰς χεῖράς του. Ὄχι, βέβαια· ἀλλὰ μόνη ἡ ἀγάπη, ἡ θεὰ καὶ παντοδύναμος ἀγάπη τὸν κατεβίβασεν. Εἰς τὰ δεσμὰ τῆς ἀγάπης μόνος του ἀφέθη αἰχμάλωτος δι' ὅλων τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν παθῶν τῆς πολυμόχθου ζωῆς του, καὶ τὰ δεσμὰ ταῦτα τὸν ἔδεσαν ἐνώπιον τοῦ βήματος τοῦ Πιλάτου, ὅπου ὁ Ἄρχων τῆς ζωῆς κατεκρίθη εἰς ἄτιμον θάνατον!

ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ ΥΠΝΟΒΑΣΙΑ.

ΤΗΝ πέμπτην, εἰς τὰς 3 Αὐγούστου,--λέγει Ἀγγλικὴ ἐφημερίς,--δύο παῖδες, θεράποντες, διεγώριζον γογγύλια εἰς ἀγρὸν τινα ἐγγὺς τοῦ παραλίου, καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσαν τὸ ἡμεροκάματον, ὑπῆγαν εἰς τὴν ὄφρην τοῦ βουνοῦ. Προκύψαντες δὲ, παρετήρησαν εἰς ἱκανὴν ἀπόστασιν, ὡς 40 πηγῶν, φωλεάν λάρουν περιέχουσαν καὶ νεοσσούς, ἐτοίμους κατὰ τὸ φαινόμενον νὰ πεταχθῶσιν. Ἀφοῦ ἐκύτταξαν ὥραν τινα, εἰς αὐτὴν ἐδοκίμασε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν φωλεάν, ἀλλ' ἀπέτυχεν· ἐπιστρέφωμεν ὁμως οἰκαδε, εἶπεν ὅτι ὑπερεπόθει νὰ ἔχη ἐν λαρόπωλον. Μετ' οὐ πολὺ ἐπλαγίασε, περιλυπος διὰ τὴν ἀποτυχίαν του, καὶ σχεδιάζων εἰς τὸν νοῦν του τίνι τρόπῳ νὰ κατορθώσῃ τὸ ποθούμενον. Ἀποκοιμηθεὶς μὲ τὴν φαντασίαν τεταραγμένην, ἀνέστη τὴν νύκτα εἰς τὸν ὕπνον του (χωρὶς νὰ λάβῃ εἰδῶσιν ὁ σύγκοιτός του), ὑπῆγε, χωρὶς νὰ ἐνδύθῃ, εἰς τὸ βουνὸν, ἀπέχον τοῦλάχιστον ἡμισυ μίλιον, κατέβη φοβερόν τινα κρημνὸν, ἀνέβη εἰς ἐπικίνδυνον ὕψος βράχων, ἔφθασεν εἰς τὴν φωλεάν, ἤλωσεν ἕνα τῶν νεοσσῶν, κατέβη τὸν αὐτὸν ἐπικίνδυνον ἀνήφορον, ἔφθασεν εἰς τὸ ἔδαφος ἐν ἀσφαλείᾳ, ὑπῆγεν οἰκαδε εἰς τὸν ἀχυρῶνα, καὶ ἀπέθηκε τὸ λαρόπωλον εἰς κάδδον τινα, ὅπου συνήθως ἐφύλαττον